

DOPAMINA (Explicación en español)

Este proyecto fotográfico explora las diferentes formas de adicción presentes en la sociedad actual, desde las más normalizadas hasta las más destructivas. A través de una serie de imágenes con una estética común —oscura, íntima y dramática— se construye un relato visual que muestra cómo el placer inmediato puede derivar en dependencia y, finalmente, en pérdida de control.

El hilo conductor del proyecto es la dopamina, el neurotransmisor asociado al placer y a la recompensa. Todas las conductas representadas, a pesar de ser diferentes en forma, comparten un mismo mecanismo cerebral: la búsqueda constante de estímulos que generen bienestar momentáneo. Esta repetición acaba modificando el comportamiento y la percepción de la realidad, convirtiendo una acción voluntaria en una necesidad.

El orden de las imágenes no es casual, sino que sigue una progresión narrativa que refleja la evolución de la adicción. La serie comienza con una dependencia aparentemente inofensiva y socialmente aceptada: el uso del teléfono móvil. Esta imagen representa la hiperconexión y la dependencia digital, una forma de adicción silenciosa que a menudo pasa desapercibida. La luz fría de la pantalla contra la cara de la persona simboliza el aislamiento y la desconexión del mundo real.

A continuación, se presenta la adicción a la comida, especialmente a la comida basura o procesada. Esta imagen muestra el consumo compulsivo como una respuesta emocional, evidenciando cómo la comida puede convertirse en una vía de escape. El exceso visual refuerza la idea de pérdida de control y saturación.

La tercera imagen introduce el consumo de tabaco y sustancias, donde la adicción ya se manifiesta de forma más explícita. El humo actúa como metáfora de la degradación progresiva, mientras que el gesto exagerado, con multitud de cigarrillos, evidencia la rutina adictiva.

Seguidamente, la adicción al juego representa una dependencia psicológica basada en la ilusión de control y en la incertidumbre. Las cartas y las fichas simbolizan el riesgo constante y la fragilidad de las decisiones, poniendo en evidencia cómo el azar puede dominar el comportamiento humano.

Finalmente, la serie culmina con la adicción al alcohol y a los fármacos, mostrando el punto más extremo del proceso. Esta imagen transmite agotamiento, derrota y vacío emocional, representando el momento en el que la dependencia ha superado completamente la voluntad del individuo.

Visualmente, todas las fotografías comparten una iluminación cenital y un fondo neutro que aísla al sujeto, reforzando la sensación de intimidad y soledad. El tratamiento del color, con tonos cálidos y sombras profundas, contribuye a crear una atmósfera opresiva que acompaña el contenido emocional de las imágenes.

En conjunto, el proyecto no pretende juzgar, sino mostrar. A través de este recorrido visual, se plantea una reflexión sobre la vulnerabilidad humana y la facilidad con la que cualquier persona puede caer en dinámicas adictivas. Porque, en esencia, todas estas conductas responden a una misma necesidad: sentirse mejor, aunque sea solo por un instante.

Pero es precisamente en ese instante donde comienza la pérdida: porque aquello que buscamos para sentirnos mejor es, a menudo, lo mismo que acaba consumiéndonos.

DOPAMINA (Explicació en català)

Aquest projecte fotogràfic explora les diferents formes d'addicció presents en la societat actual, des de les més normalitzades fins a les més destructives. A través d'una sèrie d'imatges amb una estètica comuna —fosca, íntima i dramàtica— es construeix un relat visual que mostra com el plaer immediat pot derivar en dependència i, finalment, en pèrdua de control.

El fil conductor del projecte és la dopamina, el neurotransmissor associat al plaer i a la recompensa. Totes les conductes representades, malgrat ser diferents en forma, comparteixen un mateix mecanisme cerebral: la cerca constant d'estímul que generin benestar momentani. Aquesta repetició acaba modificant el comportament i la percepció de la realitat, convertint una acció voluntària en una necessitat.

L'ordre de les imatges no és casual, sinó que segueix una progressió narrativa que reflecteix l'evolució de l'addicció. La sèrie comença amb una dependència aparentment inofensiva i socialment acceptada: l'ús del telèfon mòbil. Aquesta imatge representa la hiperconnexió i la dependència digital, una forma d'addicció silenciosa que sovint passa desapercebuda. La llum freda de la pantalla contra la cara de la persona simbolitza l'aïllament i la desconexió del món real.

A continuació, es presenta l'addicció al menjar, especialment al menjar ràpid o processat. Aquesta imatge mostra el consum compulsiu com una resposta emocional, evidenciant com el menjar pot esdevenir una via d'escapament. L'excés visual reforça la idea de pèrdua de control i saturació.

La tercera imatge introdueix el consum de tabac i substàncies, on l'addicció ja es manifesta de manera més explícita. El fum actua com a metàfora de la degradació progressiva, mentre que el gest exagerat, amb multitud de cigarretes, evidencia la rutina adictiva.

Seguidament, l'addicció al joc representa una dependència psicològica basada en la il·lusió de control i en la incertesa. Les cartes i les fitxes simbolitzen el risc constant i la fragilitat de les decisions, posant en evidència com l'atzar pot dominar el comportament humà.

Finalment, la sèrie culmina amb l'addicció a l'alcohol i als fàrmacs, mostrant el punt més extrem del procés. Aquesta imatge transmet esgotament, derrota i buit emocional, representant el moment en què la dependència ha superat completament la voluntat de l'individu.

Visualment, totes les fotografies comparteixen una il·luminació zenital i un fons neutre que aïlla el subjecte, reforçant la sensació d'intimitat i solitud. El tractament del color, amb tons càlids i ombres profundes, contribueix a crear una atmosfera opressiva que acompanya el contingut emocional de les imatges.

En conjunt, el projecte no pretén jutjar, sinó mostrar. A través d'aquest recorregut visual, es planteja una reflexió sobre la vulnerabilitat humana i la facilitat amb què qualsevol persona pot caure en dinàmiques addictives. Perquè, en essència, totes aquestes conductes responen a una mateixa necessitat: sentir-se millor, encara que sigui només per un instant.

Però és precisament en aquest instant on comença la pèrdua: perquè allò que busquem per sentir-nos millor és, sovint, el mateix que acaba consumint-nos.